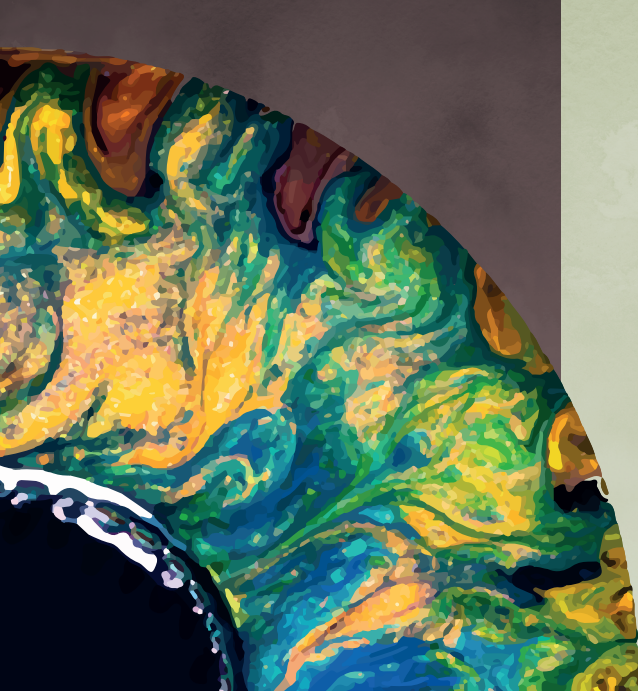

ELEMENTLER - 2

JOHN BOYNE

ÇIZGILI PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

Toprak

Deli

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kamp-ları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Tüm dünyada milyonlarca satan kitap İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'ın çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Yazarın yetişkinlere yöne-lik kitabı *Kalbin Görünmez Öfkeleri*, yirmi dile çevrilerek tüm dünya-da okurların büyük ilgisini topladı. Yazar son olarak *Su*, *Toprak*, *Ateş* ve *Hava*'dan oluşan "Elementler" dörtlmesiyle insan psikolojisinin karanlık yanlarını ele alıyor.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Romanovlar'ın Son Evi (roman)

Asker Doğmayanlar (roman)

Gökyüzüne Uzanan Merdiven (roman)

Artık Hiçbir Yer Ev Değil (roman)

Yankı Odası (roman)

Kalbin Görünmez Öfkeleri (roman)

Elementler 1 - Su (roman)

Elementler 2 - Toprak (roman)

Mert Doğruer

11 Aralık 1989'da Bursa'da doğdu. Bursa Anadolu Lisesi'nin ardından bir vakıf üniversitesinin uluslararası ilişkiler bölümünden mezun oldu. On bir yıllık kitap çevirmenliğinde Philip K. Dick, Jim Thompson, Robert Louis Stevenson, Charlie Kaufman, Leonard Gardner, George Orwell, Ray Bradbury, Diana Gabaldon, Tim Marshall gibi yazarların eserlerini tercüme etti; sekiz yıldır editörlük de yapıyor.

ELEMENTLER 2 - TOPRAK

© 2024, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2024, John Boyne

İlk baskı 2024 yılında, İngiltere'de *The Elements-2: Earth* adıyla Penguin Random House bünyesindeki Transworld Publishers'in bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları William Morris Endeavor Entertainment ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne
TÜRKÇELEŞTİREN: Mert Doğruer
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Seza Özdemir
SON OKUMA: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz
GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ocak 2025 (2000 adet)

ISBN: 978-605-5060-43-5
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

ELEMENTLER - 2

Toprak

DeLi

Larry Finlay'e

1

Bir daha asla görmeyeceğime emin olduğum iki Őeyi; adanın nemli, gri toprağını ve yağmurdan sonra havaya yükselen o tatlı kokuyu düşlediğimi gördüm rüyamda. Annem bana bir keresinde, o güzel kokunun, ıslandıklarında toprakta lifler oluşturup havaya sporla dolu aromatik buharlar salan kimyasalların ve bakterilerin karışımından geldiğini açıklamıştı. Kokuyu rahatlatıcı buluyormuşuz, çünkü bir gün toprağa gömüldüğümüzde toprağın bizi hoş karşılayacak bir yer olacağına inanmak istiyormuşuz.

Telefonum mesajla aydınlandığında neredeyse bir saattir uyanığım. Görmezden geliyorum ama birkaç dakika sonra bir mesaj daha geliyor. Telefonu şarjdan çıkardığımda, mesajların tıpkı tahmin ettiğim gibi Robbie'den geldiğini görüyorum. İlkinı okuyorum:

Bugün güveniyorum sana kardeşim. Yarı yolda bırakma beni.

Sonra da ikinciyi:

Sil bu mesajları, tamam mı?

Nasıl oluyor da bana mesaj atacak kadar salak olabiliyor acaba? Başımızdaki belada böyle mesajların da payı var. WhatsApp'ta o gece hakkında böbürlenmeden edemediğimiz grup sohbeti ve ifşa edilip bizi hayvan sürüsü gibi gösteren tüm o cevaplar... Robbie böbürlenişimizin masumluğumuzu kanıtladığını, gerçekten suç işlemiş olsaydık ikimizin de

yapacağı son işin bununla böbürlenmek olacağını düşünüyor. Bu dediği doğru olsa bile, mesajları silmenin hiçbir işe yaramayacağını bilmiyor mu? Her şey telefonun kendi donanımına, buluta veya Mojave Çölü'nün altında bulunan geniş bir depodaki anonim sunucuya kaydediliyor.

Hiçbir şey yok olmuyor. Hiçbir şey unutulmuyor. Bugünlerde, söylediğimiz ve yaptığımız her şey sonsuza kadar peşimizden geliyor.

Yataktan kalkıp ayaklarımı halıya basıyorum. Başka çocukların ayaklarının yapamadığı şeyleri yapıyor bu ayaklar. Yapabilirlerdi. Sahalarda Rudolf Nureyev¹ zarafetiyle koşup onlara engel olan insanlardan sıyrılabilirlerdi. Topu kaldırıp o kuvvetli parmakların üstünde zahmetsizce sektirebilirlerdi. Topu kornerden kusursuz bir falsoyla gönderebilir, seçtiğim forvetin kafasına indirebilirlerdi. Veya barajda apışaralarını tutarak sıçrayan savunmacıların üstünden topu doksana gönderebilirlerdi. Bedenimi kenar çizgisine kadar götürebilir, beni omuzlarına almak için hazır bekleyen taraftarların kollarına bırakabilirlerdi. Aslında tüm bunları kendimi bildim bileli yapabiliyor ayaklarım; başka çocukların resim çizebildiği, şarkı söyleyebildiği, taklit yapabildiği gibi basitçe. Ancak ne yazık ki bana bahşedilen sihrin tümü bu yanlış uzuvlara gitti, çünkü ben futbolcu olmak istemiyordum. Ressam olmak istiyordum ama gözlerim ve ellerim, ayaklarıma bahşedilen kabiliyete sahip değildi.

Pencereye gidip perdeleri iki yana açıyor, mekân sakinlerinin aşağıdaki park yerlerine bakıyorum. Parlak sarı Audi R8'im güneşin altında ışıldıyor. Geçen sene ona bir servet ödemiştım, hesabıma göre sekiz haftalık maaşıma denk gelmişti ama sadece antrenman sahasına gidip gelirken kullanıyorum. Taksiye binsem daha ucuza gelirdi.

Dairemin bulunduğu on dört katlı apartman, şehir merkezine uzak bir semtte, nehrin yakınında. Her katta 230 metre karelik tek bir daire var, ben on ikinci kattayım. Apartmanın tam karşısında, merkezinde fiske bulunan çember biçimli ve mükemmel bakılmış çiçek tarhının öteki tarafında benimkinin tıpatıp aynısı bir apartman var, Robbie o apartmanın dubleks çatı katında oturuyor. Alt katlarımda iki ünlü ak-

1 1938-1993 yılları arasında yaşamış Sovyet balet. [E.N.]

tör, nispeten başarılı bir popçu, bir de eski içişleri bakanı var. Robbie'nin apartmanındaysa üç başka futbolcu ve bazı rezillikler yaşamış bir tenis antrenörü var. Evlerimiz hiçbirimizin ihtiyaç duymayacağı kadar geniş. Her odada akıllı hoparlörler var, şarkı dinlemek istediğim zaman ismini söylüyorum, hoparlör çalıyor. Sesim sıcaklığı, su tesisatını ve yerden ısıtma sistemini de kontrol ediyor. Dairede altı televizyon var, biri oturma odasında, üçü yatak odalarında, biri mutfakta, biri de küvetin karşısında. Ben daha basit bir ev tercih ederdim ama kulüp ısrarcı oldu; çünkü ara sıra biz kız arkadaşlarımızla hoş vakit geçirirken fotoğraflarımızı çekmeleri için bazı dergi çalışanlarını göndermek istiyorlar, taraftarların görmeyi bekledikleri de böyle evler. Tabii benim kız arkadaşım yok. Gerçi buraya taşınmamdan birkaç hafta sonra bir kız ayarladılar bana, *Hello!* dergisi de o zaman ziyaretime geldi. Kız nispeten dost canlısıydı, hatta çekimden sonra bir şeyler içmeyi bile teklif etti ama ben ertesi sabahki antrenmanı bahane ederek reddettim.

“Bir şeyin peşinde değilim,” dedi bana. “Bir şeyler içeriz sadece. Ben üç senedir bir kadınla yaşıyorum.”

Yine de *hayır* dedim.

“O zaman ayrılıyorz herhâlde,” dedi ve giderken yanağımdan öptü. “Eğlenmiş olduk Evan.”

Yatak odamdaki tuvalete giderken telefonum çalıyor, yine Robbie'nin aradığını düşünerek iç geçiriyorum ama hayır, ekrana baktığımda arayanın babam olduğunu görüyorum. Annemle birlikte dört gün önce buraya geldiler, şehir merkezinde bir otelde kalıyorlar. Keşke hiç gelmeselerdi ama onları buradan uzak tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Çağrıyla reddetmeyi düşünsem de babamı biliyorum, ben açana dek aramayla sürdürür.

Telefonu kulağıma götürüp, “Selam,” diyorum.

“Kalktın demek.”

“Kalktım tabii.”

Öfkeyle nefes aldığını duyabiliyorum. Bu hayat, sahip olduğum bu korkunç hayat onun hayalimdi, benim değil. Dört sene önce adadan

ayrıldığımdan beri onun tam da istediği gibi biri oldum ama hâlâ kontrol ediyor beni.

“Düzgün konuş,” diyor sessizce ve ne zaman korksam veya adadan kaçmama yol açan eylemimi hatırlasam hissettiğim gibi, burun delikle-
rim yine killi toprak kokusuyla doluyor.

“Pardon,” diyorum.

“Taksiye mi bineceksin?”

“Evet.”

“Kulüp mü ayarladı?”

“Yok. Onlar dâhil olamaz bu işe.”

“Bir konuşayım mı onlarla?”

Gülmek için kendimi zor tutuyorum. Babam kulübün onu dinleyeceğini zannediyor ciddi ciddi. Sahibi, yöneticileri ve mal varlığıyla kulüp üç dört yüz milyon sterlin arası bir değere sahip. Babam adada çiftliğiyle, bir marketteki üçte birlik hissesiyle ve bir teknedeki beşte birlik payıyla önemli birisi olabilir ama burada bir hiç. Kulübün kapısından sokmazlar bile.

“Boş versen daha iyi,” diyorum. “Uygulama kullanacağım, öyle daha kolay.”

“İyi.” Uzun bir duraksama oluyor. *Telefonu kapatabilir miyim acaba*, diye düşünüyorum ama ilk kapatan o olunca bu tercih elimden alınıyor. Telefonu yatağa fırlatıp sıcak suyla uzun uzun duş alıyor, özenle tıraş oluyor, sonra da fön makinesiyle sarı buklelerimi kabartıyorum. Bunların beni masum gösterdiğinin farkındayım, o yüzden avantajıma kullanmakta sakınca yok. Yüzümün çocuksu bir tarafı var, yirmi iki yaşında olmama rağmen beni daha küçük, daha masum gösteriyor; şehirde bu kadar ünlü olmasaydım barlarda içki almakta zorlanırdım. Mevcut durumdaysa yaşadığım tek zorluk kendi içkilerimin parasını ödemek; dışarı çıktığımda kızlar bana yaklaşmak, erkekler de en yakın arkadaşım olmak istiyor. Yani, eskiden çıktığımda. Artık çıkmıyorum, bariz nedenlerle. Düzenli görüştüğüm tek kişi Wojciech, ki o bile ilişkimizi gözden geçiriyor gibi. Bazen semtteki publara gidiyoruz, müdavimlerimizin futbola hiç ilgi duymadığı yerlere, ben beyzbol şapkası takıp siper-

liği alnıma iyice indirerek odaya sırtımı dönüyorum. Ama çoğunlukla Wojciech bana geliyor, ben de başımı onun kucacına koyuyorum, birlikte film izliyoruz. Saçlarımı okşayışı hoşuma gidiyor. Çocukluđumda annem yapardı bunu, ben kanepeye uzanıp *Oyuncađ Hikâyesi*'ni tekrar tekrar izlerken. Cormac'le ikimiz filmin bütün repliklerini bilirdik ve çocukluğumuzda birbirimizin evlerine gider, sahneleri ailelerimiz için canlandırırđık, onlar da kahkahalarla gülerlerdi; her gülümseyişi ona çok pahalıya patlıyormuş gibi yılda sadece birkaç defa gülümseyen babam bile. Cormac'le çok yakındık, bekleğimizde başlayan tanışıklığımız kadar benim tek çocuk oluşum yüzünden de yakınlaşmıştık. Onun kardeşi vardı aslında, bir yaş büyük bir abisi, fakat biz yedi yaşındayken bir kazada ölmüştü. Cormac, Ronan'ın ölümünü asla tam olarak atlatamamıştı, üstelik bu travmayı ya hemen unutacağı ya da hiç üstünden atamayacağı bir yaşta geçirmişti ve bu üzüntüsüyle bana tutunmuştu.

Gardıroplarımın birini açıp içindeki takım elbiselere uzun uzun bakıyorum, kendi giysilerimi kendim almadığımdan, çoğuna aşına bile değilim. Kulüp bu işleri bizim yerimize halletmesi için Lucy diye bir kadını görevlendirmiş. Lucy bütün oyuncuların ölçülerini –gömlek bedenlerini, ayakkabı numaralarını, pantolon boylarını– laptopunda tutuyor ve her birimize en çok neyin yakışacağını âdetâ içgüdüsel biçimde anlıyor. Her ay iki kutu geliyor, biri sponsorum –daha doğrusu *eski* sponsorum– Nike'tan, öteki de büyük lüks markalardan. Bu giysilerle fotoğraf çektirirsem ve o fotoğraflar gazetelerde çıkarsa, gazetesine göre değışen oranda giysilerin fiyatlarının yüzde otuz ila ellisi hesabıma yatıyor. Boxerlarımı ve çoraplarımı da yıkamıyorum; tek kullanımdan sonra dosdoğru çöpe gidiyorlar. İç çamaşırını çekmecemde her zaman onlarca yeni çamaşır beni bekliyor. Bugün nasıl giyineceğim konusunda ise net talimatlar aldım: hem mütevazı hem çekici. Olan biteni önemsiyor veya en azından duruma saygı duyuyor gibi görünmem önemli, ama tüm bunlardaki adaletsizlik canımı o kadar sıkıyor ki kıyafetin çok da üstüne düşemiyorum. Sonunda lacivert bir Armani takım, beyaz bir Balenciaga gömlek ve lacivert bir Tom Ford kravat seçiyorum. Ayakkabı olarsa kıymetli ayaklarımı rahatsız eden koyu kahve Ted Baker

ayakkabılar giyiyorum: Yeterince uzun süre giyersem belki de kalıcı hasar doğurup serbest kalabilirim.

Ama giyinmeden önce yatak odamdaki boy aynasında vücudumu inceliyorum. Sol kolum hâlâ biraz tutuk, stresli olduğumda böyle hissedirim bazen. Birkaç yıl önce kırdım bu kolu –daha doğrusu *kırdırdım*– ve o zamandan beri eskisi gibi değil. Yine de çoğu günler apartmandaki spor salonunu ve özel yüzme havuzunu kullandığım için hâlâ formdayım, bir tek pazılarım eskisine kıyasla biraz daha az belirgin. Robbie de ben de şu an kulübe yaklaştırılmıyoruz, o yüzden yemeklerin beslenme dengesi gözetilerek özenle hazırlandığı oyuncular kantininde yiyemiyorum, dolayısıyla diyetim bozuldu. Haftada üç gün, kulübün sağladığı özel bir antrenör geliyor ama bunu herhangi birine söylememiz yasak. Robbie'nin değeri on milyon sterlinin üstünde, benimki de onun yarısından biraz fazla; yani kulübün, varlıklarını koruması gerekiyor. Bu iş bitince, istediğimiz gibi giderse yani, en kısa sürede sahalara dönmemiz bekleniyor. İşin sonu kötü olursa da bizimle bir daha hiç konuşmayacaklar. Hiç var olmamışız gibi silineceğiz kulübün kayıtlarından.

Dokuzu çeyrek geçtiğinde giyinmiş hâlde pencereye dönüyorum, Robbie'nin evden çıkmasını bekliyorum. Ben oraya varalı daha birkaç dakika olmuşken bir taksi yanaşiyor ve Robbie apartmanın girişinde beliriyor. Bense anca onun taksisi yola çıktığında uygulamayı açıp kendime taksi istiyorum. Robbie'yle birlikte de gidebilirdim elbette ama avukatımız Catherine oraya ayrı ayrı gidersek daha iyi görüneceğini söyledi.

Şoför aracı yanaştırdığında ben sitenin güya çevreci görünmek için yaptırdığı, böceklerin ve kuşların rahatsız edilmeksizin konmasına veya yuva kurmasına imkân tanıyan vahşi barınağı da kapsayan, fazla uzamış çimlerle kaplı küçük alanın yanında duruyorum. Bu alanın kaba bir güzelliği olsa da aynı zamanda derinliklerinde bir sır barındırıyor ve ben düşüncelere öyle bir dalıyorum ki şoför beni ayıltmak için kornaya basmak zorunda kalıyor. Başımı öteye çeviriyorum, arka kapıyı açıp arabaya biniyorum. Gideceğim yeri çoktan belirttiğim için konuşmaya hiç gerek olmayacak. Başımı eğip telefonumda bir şeylere bakar gibi yapıyo-

rum ve yolun anca yarısına geldiğimizde adamın bana dikiz aynasından sürekli bakıp durduğunu fark ediyorum.

“Tanıdım seni,” diyor.

Cevap vermiyorum.

“Bugün başlıyor, değil mi?”

Başımı sallıyorum.

“Hayranınım ben,” diyor ve yüzüne koca bir gülüş yayılıyor. “Şu golün var ya, şey maçında...”

“Sağ olun,” diyorum. Kısa kariyerimin önemli anlarını tekrar yaşamak hiç ilgimi çekmiyor.

“Ee, ne kadar sürecekmış?” diye soruyor.

“İki hafta dediler.”

“İstersen,” diyor, “her sabah ben alabilirim seni. Sonra da günlük işin bitene kadar dışarıda bekleyebilirim. İşlerini kolaylaştırabilirim.”

Haksız değil. Bu iş boyunca aynı taksiyi, aynı şoförü kullanmak daha uygun olur. Bir iki gün sonra şoför de beni sorguya çekmekten sıkılır.

“Olur,” diyorum.

“Bugün kaçta döneyim almaya?”

“Dörtte.”

“Yarın da dokuz buçukta mı alayım evden?”

“Evet.”

“Ücreti de bütün iş bitince alırım.”

“Tamam.”

“O yüzden sakın hapse girme.”

Dışlerimi sıkıyorum.

“Peki Evan mı diyeyim sana, Bay Keogh mu?”

“Evan iyidir,” diyorum.

“O zaman ben de Max,” diyor ve ön koltukların arasındaki cebe uzanıp bir kartvizit tomarı çıkarıyor, bir tanesini bana uzatıyor. “Orada bütün bilgilerim var. Ama hiç merak etme, gelmem gerektiği zaman gelirim.”

“Sağ ol,” diyorum.

Şoför köşeyi döndüğünde adliye beliriyor ve dışarıdaki medya ordu-sunu görüyorum; işte şimdi, Robbie'den önce çıkmış olmam gerektiğini

anlıyorum. Robbie geldiğinde içeride olabilirdim ve basın da dikkatini ona çevirirdi. Sonuçta o daha büyük yıldız. Şimdiyse bana odaklanacaklar.

Kenara yanaşıyoruz, kapı koluna uzanıyorum.

Max arkaya dönüp sırtarak, “Göster günlerini oğlum,” diyor. Dişleri sarı, dudakları fena çatlamış. Gömleğinin yakasından, kaşlarından, kulaklarından, burnundan kıllar fışkırıyor. Paspal herifin teki. “Unutma, iki erkeği öyle kabul eden kız ucuz orospunun tekidir, o kadar. Jüri de görecektir bunu. Ben bunları hiç yaşamadım mı sanıyorsun? Aslında ‘evet’ demek istediğini bilmene rağmen ‘hayır’ diyen kızlar olmadı mı bende de? Sayamayacağım kadar çok.”

Kafasını kendime doğru çekip koltukların arasındaki boşluğa vur- sam, işini bitirene kadar bu ucuz iç döşemeye çarpıp dursam nasıl olur diye düşünüyorum. Ama bir şey yapmıyorum. Başımı sallamakla yeti- niyor, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, fotoğraf makinelerinin flaşları ve muhabirlerin bağıışları beni bunaltıyor, tecavüz davasının duruşmasına değil de film galasına gelmişim gibi. Max tekrar yola çıkarken, kartvizi- tini sıkılı yumruğumun içinde buruşturup işaretparmağımın fiskeyle binanın dışındaki çalıların koyu toprağına fırlatıyorum. Canı istiyorsa geri gelsin saat dörtte, ama ben onu beklemeyeceğim.

Bir polis memuru yaklaşıyor. Adliyeye kadar bana eşlik edeceğini düşünsem de öyle yapmıyor, çevreyi kirlettiğim için beni uyarıyor, kart- viziti yerden almamı istiyor, o sırada fotoğrafçılar bir sürü fotoğrafımı çekiyor, muhabirler ismimi kükrercesine bağırarak söylüyor. Kart kir- lenmiş, nemli toprak bulaşmış üstüne, sol elimin parmaklarını kirle- tiyor ama toprağı takım elbiseme sürterek temizlemek istemiyorum, o yüzden binaya girene kadar bekliyorum, girdiğimde lobideki insanlar dönüp bana bakıyorlar, orada kartı en yakın çöp kutusuna atıp elimi he- pimizin evlerimizde yalnız başımıza kalıp dünyayı tamamen görmezden gelebildiğimiz pandemi günlerinden kalma bir sterilizasyon musluğun- da temizliyorum.

JOHN BOYNE

ELEMENTLER - 2

Toprak

Hiçbir şey yok olmuyor. Hiçbir şey unutulmuyor. Bugünlerde, söylediğimiz ve yaptığımız her şey sonsuza kadar peşimizden geliyor...

Evan Keogh, hayatı boyunca tutsak yaşadığı adadan kaçmak için her yolu denemeye razı. Fakat bu genç yaşında, hayatın ona getireceklerinden o kadar da haberdar değil. Zira gelenler, geçmiş travmalarını aratacak denli sert.

Üstelik şimdi, tam da ünlü bir futbolcu olmuşken, yüzleşmek zorunda kaldığı bir skandal, hayatını tepetaklak etmeye aday bir dava var. Bir yanda gerçekler, bir yanda kilolarca ağırlıkta yalanlar, iftiralar...

John Boyne'un, dört yanı sularla çevrili bir kara parçasından İngiltere'nin yemyeşil çimlerine uzanan kitabı *Toprak*, dört temel elementin hayatlarımızı etkileme gücünü ortaya koyan "Elementler" serisinin ikinci halkası.

Türkçeleştiren: Mert Doğruer

Delidolu

delidolu.com.tr

Facebook Twitter Instagram

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-5060-43-5

9 786055 060435